

Incidenční spory

Nesměřuje-li žaloba o určení pravosti nevykonatelné pohledávky v konkursu proti všem osobám (nerozlučným společníkům), o nichž tak stanoví (v § 23 odst. 2) zákon o konkursu a vyrovnání, tedy proti všem popírajícím konkursním věřitelům i správci konkursní podstaty, který pohledávku sám nepopřel, soud ji zamítne pro nedostatek pasivní věcné legitimace; to platí bez zřetele k tomu, že žalobci se dosud nedostalo ve výzvě správce konkursní podstaty řádného poučení o tom, proti komu má žalobu podat. Pravomocné soudní rozhodnutí, jímž byla taková žaloba zamítnuta právě proto, že nesměřuje proti všem osobám uvedeným v § 23 odst. 2 ZKV, nevytváří překážku věci pravomocně rozsouzené (§ 159a o. s. ř.) pro později (leč vzhledem k vadám výzvy stále včas) podanou žalobu o určení pravosti téže nevykonatelné pohledávky v konkursu, směřující již řádně proti všem popírajícím konkursním věřitelům i správci konkursní podstaty, který pohledávku sám nepopřel.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 Cdo 1426/2010, ze dne 29.6.2011)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobců a/ JUDr. P. L. a b/ N. O. s. r. o., se sídlem v O., proti žalovaným 1/ Ing. P. G., 2/ A. E. LIMITED, se sídlem L., Kyperská republika, zastoupenému JUDr. P. V., advokátem, se sídlem v P., a 3/ F. T. B. V., se sídlem H., Nizozemské království, zastoupenému JUDr. P. V., advokátem, se sídlem v P., o určení pravosti pohledávky, vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 22 Cm 2/2009, o dovolání žalobců proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 19. listopadu 2009, č. j 15 Cmo 175/2009-55, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 12. května 2009, č. j. 22 Cm 2/2009-33, zamítl Krajský soud v Plzni žalobu, kterou se žalobce (JUDr. P. L.) domáhal vůči žalovaným (1/ Ing. P. G., 2/ A. E. LIMITED a 3/ F. T. B. V.) určení, že má za úpadcem M. s. r. o. v řízení vedeném u téhož soudu pod sp. zn. 54 K 28/2007 pohledávku ve výši 395.350,- Kč (bod I. výroku) a rozhodl o nákladech řízení (body II. a III. výroku).

Zamítnutí žaloby odůvodnil soud prvního stupně (odkazuje na ustanovení § 23 odst. 2 a 4 zákona č. [328/1991](#) Sb., o konkursu a vyrovnání - dále též jen „ZKV“) tím, že v případě „nevymahatelné“ pohledávky podává konkursní věřitel žalobu vždy proti správci konkursní podstaty (i když sám pohledávku uzná) a proti všem popírajícím konkursním věřitelům. Z procesního hlediska mají tito žalovaní postavení nerozlučných společníků a žalobu, která není podána proti všem, soud zamítne.

K odvolání žalobce Vrchní soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem potvrdil rozsudek soudu prvního stupně (první výrok) a rozhodl o nákladech odvolacího řízení (druhý a třetí výrok).

Odvolací soud přitakal soudu prvního stupně v závěru, podle kterého žalobě nelze vyhovět pro nedostatek pasivní legitimace na straně žalovaných, proti nimž žaloba směřuje, neboť ve sporu nejsou pasivně legitimováni konkursní věřitelé, kteří nevykonatelnou pohledávku žalobce při přezkumném jednání popřeli, ale společně s nimi žaloba musí směřovat také proti správci konkursní podstaty bez ohledu na to, zda ji popřel, či nikoliv, jak jednoznačně vyplývá z ustanovení § 23 odst. 2 ZKV.

To, že žalobce eventuálně nebyl řádně pozván na přezkumné jednání nebo to, že výzva k podání incidenční žaloby neobsahovala poučení, že žaloba má směřovat i proti správci konkursní podstaty, má za následek jen to, že ve vztahu ke správci konkursní podstaty nezačala lhůta určená pro podání incidenční žaloby vůbec běžet, uvedl dále odvolací soud.

Žalobci proto nic nebránilo, aby při prvním jednání u soudu prvního stupně (na němž žalovaní uplatnili námitku nedostatku pasivní legitimace) rozšířil žalobu i proti správci konkursní podstaty, což neučinil. Důkaz výzvou provedl soud prvního stupně a žalobce netvrdil, že výzva neobsahuje poučení o tom, že má žalobu podat i proti správci konkursní podstaty.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237 odst. 1 písm. c/ zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Konkrétně dovolatel nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, že i při absenci řádné výzvy k podání incidenční žaloby a za situace, kdy nebyl řádně pozván na přezkumné jednání, při kterém byla pohledávka popřena, je soud oprávněn incidenční žalobu zamítnout pro nedostatek pasivní legitimace. Přitom uvádí, že si je vědom rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. října 2001, sp. zn. 29 Cdo 2494/99 (jde o usnesení uveřejněné pod číslem 37/2003 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek /dále též jen „R 37/2003“/, které je stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže veřejnosti k dispozici též na webových stránkách Nejvyššího soudu), jehož závěry však vyšly z existence řádného poučení ve smyslu § 23 odst. 2 a 4 ZKV.

Dovolatel na základě rozhodnutí (jde o rozsudek) Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. srpna 2007, sp. zn. 6 Cmo 90/2006, dovozuje, že při vadné výzvě mu neběžela hmotněprávní lhůta k podání incidenční žaloby a nemohla se rozběhnout tím, že takovou žalobu podá a bez poučení soudu nebo správce konkursní podstaty ji nerozšíří o správce konkursní podstaty. Dovojuje dále, že existence výzvy dle 23 odst. 2 a 4 ZKV je podmínkou řízení (§ 103 o. s. ř.), přičemž jde o odstranitelný nedostatek podmínky řízení. Soud měl k absenci výzvy přihlédnout z úřední povinnosti a nemohl rozhodnout ve věci samé. Dovolatel rovněž míní, že neobdržel-li konkursní věřitel řádnou výzvu ve smyslu § 23 odst. 2 a 4 ZKV, pak jeho žaloba není incidenční žalobou ve smyslu označených ustanovení.

Pro případ, že by dovolací soud dospěl k závěru (se kterým dovolatel nesouhlasí), že konkursní věřitel má v případě nesprávné výzvy povinnost tvrzení o tom, že výzva neobsahuje poučení ve smyslu § 34b vyhlášky č. [37/1992](#) Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy, dovolatel zdůrazňuje, že jde o povinnost procesní, o které jej měl soud poučit dle § 5 a § 118a odst. 1 o. s. ř. (což ve smyslu § 211 o. s. ř. platí i pro odvolací soud).

Zákonem č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčním zákonem), byl s účinností od 1. ledna 2008 zrušen zákon o konkursu a vyrovnání (§ 433 bod 1. a § 434), s přihlédnutím k § 432 odst. 1 insolvenčního zákona se však pro konkursní a vyrovnací řízení zahájená před účinností tohoto zákona (a tudíž i pro spory vedené na jejich základě) použijí dosavadní právní předpisy (tedy vedle zákona o konkursu a vyrovnání, ve znění účinném do 31. prosince 2007, i občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. prosince 2007). Srov. k tomu též důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. září 2010, sp. zn. 29 Cdo 3375/2010, uveřejněného pod číslem 41/2011 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek).

Dovolatel - ač zastoupen advokátem - dovolací argumentaci, kterou pokládá za rozhodnou (dovolací argumentaci spojenou s dovolacím důvodem dle § 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř. uplatňuje jen pro případ, že dovolací soud vyjde při svých úvahách ze závěru, se kterým dovolatel nesouhlasí),

výslovně nepřipíná k žádnému z dovolacích důvodů taxativně vypočtených v § 241a odst. 2 a 3 o. s. ř.; z obsahového hlediska je však dovolání v dotčeném ohledu především kritikou správnosti právního posouzení věci odvolacím soudem, jíž je vyhrazen dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř.

V průběhu dovolacího řízení Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 25. března 2010, č. j. 54 K 28/2007-218, které nabylo právní moci 27. dubna 2010, v konkursním řízení vedeném na majetek úpadce připustil (podle § 107 odst. 1 a 2 o. s. ř.), aby na místo JUDr. P. L. jako konkursního věřitele pohledávky ve výši 395.350,- Kč vstoupila v části postoupené pohledávky ve výši 236.430,- Kč společnost N. O. s. r. o. Nejvyšší soud proto ve shodě se závěry, jež k otázce procesního nástupnictví ve sporech vyvolaných konkursem přijal v usnesení ze dne 24. září 2003, sp. zn. 29 Odo 223/2003, uveřejněném pod číslem 82/2004 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, jednal v dovolacím řízení bez dalšího jako s dovolatelem v rozsahu týkajícím se určení pravosti pohledávky ve výši 236.430,- Kč se společností N. O. s. r. o. a v rozsahu týkajícím se určení pravosti pohledávky ve výši 158.920,- Kč s původním žalobcem.

Nejvyšší soud pak shledává dovolání přípustným dle § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř., když napadenému rozhodnutí přisuzuje po právní stránce zásadní význam v řešení otázky předkládané mu k zodpovězení dovoláním, totiž otázky, zda za situace, kdy konkursní věřitel nebyl řádně pozván na přezkumné jednání, při kterém byla popřena jeho nevykonatelná pohledávka co do pravosti a výzva k podání žaloby o určení pravosti pohledávky neobsahovala poučení o tom, že incidenční žaloba má být podána i proti správci konkursní podstaty, je soud oprávněn zamítnout incidenční žalobu podanou jen vůči popírajícím konkursním věřitelům (a nikoli též proti správci konkursní podstaty úpadce) pro nedostatek pasivní věcné legitimace. Potud jde o otázku dovolací soudem beze zbytku nezodpovězenou.

Nejvyšší soud se dovoláním zabýval nejprve v rovině právního posouzení věci odvolacím soudem.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (a se zřetelem ke způsobu, jímž byla založena přípustnost dovolání, ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

Podle ustanovení § 23 ZKV pohledávka se pokládá za zjištěnou, byla-li uznána správcem a nebyla-li popřena žádným z konkursních věřitelů. Popření pohledávky úpadcem se poznamená v seznamu přihlášených pohledávek, ale nemá pro zjištění pohledávky význam (odstavec 1). Konkursní věřitelé nevykonatelných pohledávek, které zůstaly sporné co do pravosti, výše nebo pořadí, mohou se domáhat určení svého práva; žalobu musí podat u soudu, který prohlásil konkurs, proti popírajícím konkursním věřitelům i správci; smějí se v ní dovolávat jen právního důvodu uvedeného v přihlášce nebo při přezkumném jednání a pohledávku mohou uplatnit jen do výše v nich uvedené. O pořadí pohledávky rozhoduje vždy soud (odstavec 2). K uplatnění popřené nevykonatelné pohledávky stanoví správce konkursnímu věřiteli, jehož nevykonatelná pohledávka byla popřena, třicetidenní lhůtu s poučením, že při zmeškání lhůty nelze k popřené nevykonatelné pohledávce nadále přihlížet (odstavec 2).

Dle § 24 odst. 1 ZKV správce je oprávněn popřít nevykonatelný nárok přihlášený konkursním věřitelem, výši nároku nebo jeho právní důvod. O tom správce vyrozumí konkursního věřitele, o jehož nárok jde, a současně ho vyzve, aby svůj nárok, jeho výši nebo právní důvod uplatnil do 30 dnů u soudu, který prohlásil konkurs, s tím, že jinak nelze k popřené nevykonatelné pohledávce nadále přihlížet (odstavec 2).

nebo právnímu důvodu přihlížet.

Z ustanovení § 34b vyhlášky č. [37/1992](#) Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy (dále též jen „JŘ“), se dále podává, že v písemné výzvě k uplatnění popřené nevykonatelné pohledávky (§ 23 odst. 4 zákona o konkursu a vyrovnání) musí být uvedeno, komu je určena, kdo ji činí, které konkursní věci se týká (označením úpadce, soudu, který prohlásil konkurs, a spisové značky, pod kterou se konkursní věc u tohoto soudu vede), a musí být podepsána a datována. Výzva musí dále obsahovat jméno, příjmení a bydliště (jde-li o právnickou osobu, její obchodní jméno nebo název, sídlo a identifikační číslo) popírajícího konkursního věřitele, údaj o výši přihlášené pohledávky a o tom, zda ji konkursní věřitel popřel co do pravosti, výše nebo pořadí. U pohledávky popřené co do výše musí být ve výzvě uvedeno, v jaké výši ji konkursní věřitel popřel, a u pohledávky popřené co do pořadí musí být ve výzvě uvedeno, jaké pořadí má pohledávka podle popírajícího konkursního věřitele (odstavec 1). Výzva musí rovněž obsahovat poučení, že nepodá-li konkursní věřitel, jehož nevykonatelná pohledávka byla popřena, do 30 dnů od doručení výzvy u soudu, který prohlásil konkurs, vůči správci konkursní podstaty a všem popírajícím konkursním věřitelům žalobu na určení pravosti, výše nebo pořadí pohledávky, nebude k pohledávce popřené co do pravosti nadále v konkursu přihlíženo; pohledávka popřená co do výše se bude pokládat za zjištěnou pouze ohledně částky, která nebyla popřena, a pohledávka popřená co do pořadí bude mít pořadí, které při popření uvedl popírající konkursní věřitel. Ve výzvě musí být obsaženo i poučení, že konkursní věřitel, jehož nevykonatelná pohledávka byla popřena, se v podané žalobě může dovolávat jen právního důvodu uvedeného v přihlášce nebo při přezkumném jednání a pohledávku může uplatnit jen do výše uvedené v přihlášce (§ 23 odst. 2 zákona o konkursu a vyrovnání), jakož i poučení podle § 24 odst. 4 zákona o konkursu a vyrovnání (odstavec 2).

V této podobě platila výše citovaná ustanovení k 31. prosinci 2007, přičemž vzhledem k ustanovení § 432 odst. 1 insolvenčního zákona a k tomu, že konkurs na majetek úpadce byl prohlášen 10. ledna 2008, jde o znění pro věc rozhodná.

Z ustanovení § 23 odst. 4 a § 24 odst. 1 ZKV se podává, že osobou, které zákon o konkursu a vyrovnání svěřuje pravomoc vyzvat konkursního věřitele, jehož nevykonatelná pohledávka byla popřena při přezkumném jednání co do pravosti, k podání incidenční žaloby, je správce konkursní podstaty úpadce. V rozsudku ze dne 24. září 2008, sp. zn. 29 Cdo 3195/2007, uveřejněném pod číslem 90/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále též jen „R 90/2009“), k tomu Nejvyšší soud vysvětlil, že smyslem změny režimu ve výzvách k podání žalob o určení sporných pohledávek učiněné (s účinností od 1. května 2000) zákonem č. [105/2000](#) Sb. (předtím tyto výzvy mohl uskutečnit jen soud, který vedl konkursní řízení /konkursní soud/) bylo svěřením celého režimu nakládání s přihláškami pohledávek do pravomoci a pod odpovědnost správce konkursní podstaty, když je rozumné, aby za situace, kdy správce konkursní podstaty sám zpracovává přihlášky včetně výzev k jejich doplnění a opravě, sestavuje jejich seznam a pohledávky uznává nebo popírá, též zpracoval a doručil i výzvy k zahájení sporů o pravost, výši nebo pořadí popřených pohledávek. Tamtéž dodal, že v situaci, kdy jedním ze základních cílů výše zmíněného zákona bylo zjednodušit, zrychlit, zlevnit a celkově zefektivnit konkursní řízení, nelze - při použití logického a teleologického výkladu ustanovení § 24 odst. 1 ZKV - než dovodit, že shora zmíněný účel je naplněn i tehdy, učiní-li výzvu k podání žaloby o určení pravosti pohledávky konkursní soud, jeho oprávnění v tomto směru lze dovodit z ustanovení § 12 odst. 2 ZKV.

Jakkoli je žaloba o určení pravosti nevykonatelné pohledávky sporem vyvolaným konkursem, který jako výlučně místně příslušný rozhoduje (v intencích § 88 písm. i/ o. s. ř., ve znění účinném do 31. prosince 2007) soud, u něhož je prováděn konkurs, nejde o „konkursní soud“ v tom smyslu, že by o žalobě rozhodoval soudce, který vede konkursní řízení, z něž soud vzešel a který jedině může vykonávat (ve smyslu § 12 odst. 2 ZKV) dohled nad činností správce konkursní podstaty. To je ostatně zřejmé i z judikatury Ústavního soudu, konkrétně z nálezu ze dne 1. února 2005, sp. zn. II.

ÚS 369/04, uveřejněného ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazku 36, ročníku 2005, části I., pod pořadovým číslem 22, který soudce, jenž vede konkursní řízení, apriori vyloučil z rozhodování incidenčních sporů, jichž se účastní (má účastnit) správce konkursní podstaty.

Jinak řečeno (ve shodě s R 90/2009), soud, který rozhoduje spor o určení pravosti nevykonatelné pohledávky v konkursu, není oprávněn nahrazovat výzvu k podání žaloby o určení pravosti takové pohledávky, učiněnou správcem konkursní podstaty, vlastní výzvou nebo výzvou správce konkursní podstaty svým procesním úkonem doplňovat či opravovat.

Tomu odpovídá též dovoláním zmíněné R 37/2003, v němž Nejvyšší soud rovněž uzavřel (v situaci, kdy konkursní věřitel nesprávně podal žalobu o určení pravosti pohledávky /jen/ proti úpadci), že poučení žalobce o tom, že ve věci má či může být žalován další žalovaný, není součástí poučovací povinnosti soudu dle § 5 o. s. ř., výslovně přitom vycházejí ze shodných závěrů Ústavního soudu o téže otázce (Ústavní soud v již nálezu ze dne 3. ledna 1996, sp. zn. I. ÚS 56/95, uveřejněném ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazku 5, části I., pod číslem 2, uvedl, že takové poučení zřetelně vybočuje z mezí procesních pravidel sporu, oslabuje úlohu soudu jako nestranného orgánu a zakládá tak nerovnost mezi účastníky občanského soudního řízení).

Není-li soud ve sporu o určení pravosti nevykonatelné pohledávky v konkursu oprávněn vlastními procesními úkony napravovat vady výzvy učiněné správcem konkursní podstaty ani (mimo rámec úvah o nahrazování výzvy) poučovat žalobce o tom, kdo má být ve věci dále žalován, pak logicky nemůže vada výzvy, spočívající (v intencích § 34b odst. 2 JŘ) v absenci řádného poučení o tom, že vedle popírajících konkursních věřitelů žaloba má (musí) být podána i vůči správci konkursní podstaty, způsobovat jakýkoli nedostatek podmínek řízení (§ 103 o. s. ř.) o incidenční žalobě podané jen proti popírajícím konkursním věřitelům.

Závěr, podle kterého se konkursní věřitelé nevykonatelných pohledávek, které zůstaly sporné co do pravosti, výše nebo pořadí, mohou domát určení svého práva, přičemž žalobu musí podat u soudu, který prohlásil konkurs, proti popírajícím konkursním věřitelům i správci konkursní podstaty (jednoznačně vyplývající i z ustanovení § 23 odst. 2 ZKV), je v judikatuře ustálen a Nejvyšší soud jej zformuloval nejen v R 37/2003, nýbrž (dříve) i v bodě XXXI. stanoviska svého občanskoprávního a obchodního kolegia ze dne 17. června 1998, uveřejněného pod číslem 52/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, str. 202-203 (378-379). Jde o tzv. nerozlučné společenství účastníků (žalovaných) ve smyslu § 91 odst. 2 o. s. ř., kde to, že žaloba není podána proti některému z nerozlučných společníků ve sporu, v němž ohledně účastenství platí definice obsažená v § 90 o. s. ř. (v němž je tedy okruh žalovaných určován tím, že je žalobce jako žalované v žalobě označí), nutně musí vést k závěru, že žalobě nelze vyhovět pro nedostatek věcné legitimace na straně žalovaných, plynoucí z hmotného práva (srov. v literatuře např. Drápal, L., Bureš, J. a kol.: Občanský soudní řád I. § 1 až 200za. Komentář. 1.vydání. Praha, C. H. Beck, 2009, str. 591 a v judikatuře mutatis mutandis např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. února 2004, sp. zn. 30 Cdo 2537/2003, uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 4, ročník 2004, pod číslem 70 nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. února 2010, sp. zn. 21 Cdo 5310/2008, uveřejněný v čísle 5, ročníku 2011, téhož časopisu, pod číslem 67).

Dovolací argumentace pak vychází z mylného předpokladu, že důvod k zamítnutí žaloby proto, že nesměřuje vůči všem osobám (nerozlučným společníkům), o nichž tak stanoví (v § 23 odst. 2) zákon o konkursu a vyrovnání (pro nedostatek pasivní věcné legitimace žalovaných), není dán jen proto, že žalobci v důsledku vadné výzvy dosud neuběhla (nebo vůbec nezačala běžet) lhůta k podání této žaloby. Nesprávnost tohoto předpokladu lze demonstrovat na příkladu, kdy soud z věcných důvodů zamítne (může zamítnout) žalobu o určení pravosti nevykonatelné pohledávky v konkursu, směřující řádně vůči všem nerozlučným společníkům v rozepři, kterou konkursní věřitel popřené pohledávky podal, aniž vyčkal příslušné výzvy správce konkursní podstaty (logikou věci je dáno, že by šlo o

žalobu včasnou, jejímuž věcnému projednání absence výzvy nebrání).

Platí tedy, že nesměruje-li žaloba o určení pravosti nevykonatelné pohledávky v konkursu proti všem osobám (nerozlučným společníkům), o nichž tak stanoví (v § 23 odst. 2) zákon o konkursu a vyrovnání, tedy proti všem popírajícím konkursním věřitelům i správci konkursní podstaty, který pohledávku sám nepopřel, soud ji zamítne pro nedostatek pasivní věcné legitimace; to platí bez zřetele k tomu, že žalobci se dosud nedostalo ve výzvě správce konkursní podstaty řádného poučení o tom, proti komu má žalobu podat.

Podstatné naopak je, že pravomocné soudní rozhodnutí, jímž byla taková žaloba zamítnuta právě proto, že nesměruje proti všem osobám uvedeným v § 23 odst. 2 ZKV, nevytváří překážku věci pravomocně rozsouzené (§ 159a o. s. ř.) pro později (leč vzhledem k vadám výzvy stále včas) podanou žalobu o určení pravosti téže nevykonatelné pohledávky v konkursu, směřující již řádně proti všem popírajícím konkursním věřitelům i správci konkursní podstaty, který pohledávku sám nepopřel (srov. k tomu v obdobných souvislostech u překážky věci zahájené např. již výše označený rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 5310/2008).

Odvolací soud tedy nepochybil, jestliže dospěl (stejně jako soud prvního stupně) k závěru, že žaloba může být zamítnuta pro nedostatek pasivní věcné legitimace na straně žalovaných bez zřetele k tomu, že žalobce nebyl výzvou správce konkursní podstaty řádně poučen o tom, že žalobu musí podat i proti správci konkursní podstaty.

Argument, podle kterého nebyl původní žalobce řádně pozván na přezkumné jednání, nemá sám o sobě pro věc žádný význam (žaloba by i tak musela být zamítnuta, protože nesměruje proti osobám, proti kterým směřovat má), nehledě k tomu, že žalobce jej podle obsahu spisu poprvé uplatnil až v podaném odvolání (č. l. 37), tedy v rozporu s účinky zákonné koncentrace řízení ve smyslu § 118b odst. 1 o. s. ř. (ve znění účinném do 31. prosince 2007, pro řízení přede soudem prvního stupně rozhodném), založenými řádným poučením, jehož se účastníkům dostalo v předvolání k jednání soudu prvního stupně (srov. č. l. 9-10).

S argumenty vážícími se k dovolacímu důvodu dle § 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř. se Nejvyšší soud vypořádal (jako s nedůvodnými) již v mezích dovolacího přezkumu věnovaného dovolacímu důvodu dle § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř. Pro úplnost lze doplnit, že argumentace poučovací povinností dle § 118a o. s. ř. je ve vztahu k procesním povinnostem nepřiléhavá již proto, že jde poučovací povinnost kterou soud plní při jednání, popřípadě při přípravném roku, nařízeném podle ustanovení § 114c o. s. ř. a která se neposkytuje účastníku, který se k jednání o své újmě nedostavil (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. září 2006, sp. zn. 29 Odo 832/2006 nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. března 2010, sp. zn. 21 Cdo 4314/2008, uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 5, ročníku 2011, pod číslem 68). O takový případ šlo podle obsahu spisu i u původního žalobce, který se k jednání u odvolacího soudu nedostavil (svou neúčast omluvil, s tím, že nežádá o odročení jednání - srov. č. l. 44).

Jelikož vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), se nepodávají ani ze spisu, Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl jako neopodstatněné (§ 243b odst. 2 část věty před středníkem o. s. ř.).

(zdroj: www.nsoud.cz)

Další články:

- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochrana spotřebitele \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovněprávní vztah \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určení otcovství \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Jméno v obchodní firmě právnické osoby](#)
- [Dokazování](#)
- [Bolestné](#)